

Ale Kaze zajímalo spíš to, co jim řeknou hasiči.

„Co bys chtěla o našem duchovi vědět?“ zeptal se Klárky muž s brýlemi. Na jmenovce měl napsáno TOM.

Klárka otevřela svůj notes a připravila se ke psaní. „Všechno!“ řekla. „Jak vypadá? Kolikrát jste ho viděli? Co dělá?“

„No, já ho nikdy pořádně neviděl,“ odvětil Tom. „Jen jsem tu v noci zahlédl stín ve tvaru postavy.“

„Muž, nebo žena?“ zeptala se Klárka.

„Nejsem si úplně jistý,“ řekl Tom.

„Rozhodně muž,“ prohodila hasička, která zrovna vyšla zpoza auta. V ruce měla velkou hadici a na prsou jmenovku s nápisem JANA. „*Starý* muž, podle toho, jak znělo jeho hekání a sténání.“

„Já žádné hekání ani sténání nikdy

neslyšel,“ namítl tmavovlasý podsaditý hasič. Na jmenovce měl napsáno DAVID.

„Fakt?“ zvedla obočí Jana. „Tebe ten duch nikdy neprobudil?“

„*Mě* probudil,“ ozval se Tom.

„Hekání ani sténání mě neprobudilo,“ řekl David. „Ale řeknu vám, co mě probudilo včera. Někdo nebo *něco* ze mě stáhlo příkrývku!“

Jana přikývla. „To se mi stalo před dvěma dny. Našla jsem svoji příkrývku na druhém konci chodby! Náš duch krade příkrývky. Zapiš si to,“ řekla Klárce.

Klárka to udělala. Pak se Jany zeptala: „Vy jste toho ducha viděla?“

„Ne tak dobře, abych ho mohla popsat,“ odpověděla. „Jak říkal Tom, je to stín ve tvaru postavy.“

„Kde jste ho viděla? V té místnosti s televizí?“ zeptala se Klárka.